

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

POPIEŽIUS
JONAS PAULIUS II
(Karolis Wojtyła)

Balandžio 30 d., 21.00 val.,
Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje vyks vigilija „Pašaukėi mane“,
skirta popiežiaus Jono Pauliaus II beatifikacijai.

Programa

Atversime Karolio Wojtylos kūrybos puslapius:

- * žiūrėsime kino filmą „Devynios dienos, kurios pakeitė pasaulį“;
- * giedosime ir malda dėkosime;
- * prisiminsime popiežiaus Jono Pauliaus II žodį, skirtą mums.

Vigilijoje dalyvauja:

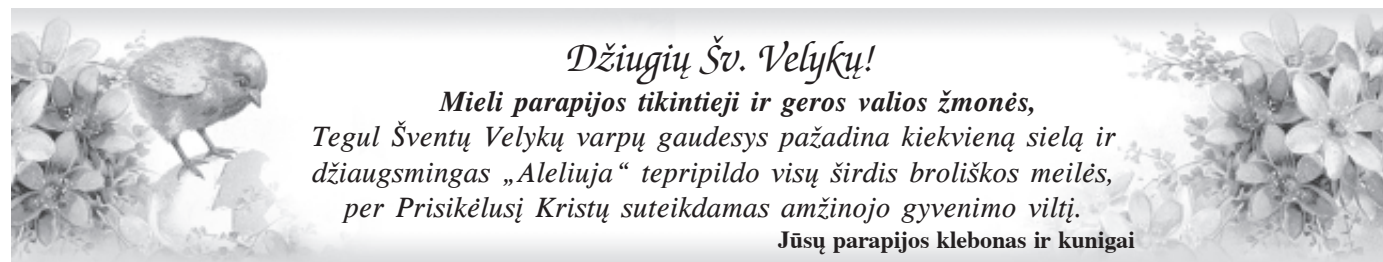
Mons. Vytautas Grigaravičius

Kauno muzikinio teatro solistė Rita Preikšaitė

Vargonininkė Dalia Jatautaitė

Skaitovai: Kauno dramos teatro aktoriai Egidijus Stancikas ir Nijolė Lepeškaitė

Veiks popiežiaus Jono Pauliaus II vizitą Lietuvoje įamžinusių kūrinių paroda. *Būkime kartu!*

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Ar tavo širdyje skamba džiaugsmingas Prisikėlimo „Aleliuja“ ?

Visas katalikiškas pasaulis beveik šešias savaites keliavo Gavėnios keliu, kuris prasidėjo dykumoje. Ten nupuolęs angelas – velnias gundymais, kaip ir pirmuosius tėvus Rojuje, tikrino keturiasdešimt dienų ir naktų išpasminkavusio Jėzaus nuolankumą ir ištikimybę Dievui. Alkanam ir ištroškusiam Jėzui pirmiausia jis siūlo akmenis paversti duona, vėliau šokti nuo šventyklos šelmos ir pagaliau, puikiai žinodamas, kad visa priklauso Dievui, siūlo karalystes bei valdžią žemėje. Visus šiuos gundymus patiria ir žmogus. Juk labai dažnai tikrąjį gyvenimo duoną – Jėzų Kristų, Jo meilę, visišką pasitikėjimą Juo, dvasinę ramybę – žmonės iškeičia į karjeros, pinigų, turto, garbės bei šlovės troškimą, o tai dažniausiai sukelia tik skausmą ir nusivylimą. Jėzus davė tikrojo gyvenimo pavyzdį, aiškiai pabrėždamas, kad „Žmogus gyvas ne vien duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų“ (Mt 4,4), ir kad vieną Dievą turime garbinti ir vien tik Jam tarnauti (plg. Mt 4,10).

Dievas, sukūręs žmogų ir davęs laisvą valią pažinti, kas gera ir kas bloga, pats apsisireiškė per Jėzų Kristų, savo Sūnų, kad padėtų žmogui suvokti, kaip besąlygiškai jį myli. Dievas leidžia žmogui laisvai gyventi, apdovanoja jį įvairiais talentais, kad jis galėtų veikti ir kurti. Jis myli kiekvieną, tačiau neapsaugo nuo gyvenimo iššūkių ir sunkumų, nuo netekčių ir nelaimių. Dievas palieka mūsų kelyje „akmenų“, kad geriau suvoktume savo pašaukimą žemėje – vykdyti Jo valią pasitikint Jo malonės dovanomis. Jėzus tobulai įvykdė Tėvo valią. Kad žmonės įtikėtų Jį esant Mesiją, Jėzus įrodinėjo įvairiais būdais: išgydė daugybę ligonių iš nepagydomų fizinių bei dvasinių ligų, išvarinėjo demonus iš apsėstųjų, padauginęs duoną pamaitino tūkstantines minias ir kt. Tai patyrę nusidėjėliai atsiversdavo, įtikėdavo ir džiaugsmingai šlovino Viešpatį.

Gavėnios kelias vedė į Šventąjį kalną, kur Jėzus trijų mokinių aki-vaizdoje atsimainė ir suspindėjo Dieviška šlove. Nuo kalno kelias pasuko prie Jokūbo šulinio, kur nuvargęs ir ištroškęs Jėzus paprašė nusidėjėlės samarietės gerti, parodydamas jai gailestingumą ir dėmesį. Prašyti ko nors žmogaus, kuris visų niekinamas ir atstumtas, – tai suteikti jam

galimybę pajusti savo žmogiškąją vertę, atgauti orumą. Todėl ši moteris, būdama šešių vyrų sugulove, patyrusi Jėzaus artumą, išgyveno atsiver-timo džiaugsmą, tapo pirmąja apaštale, paskelbusia Samarijos žmonėms: „Eikite pažūrėti žmogaus <...> Ar tik Jis nebus Mesijas?!“ (Jn 4,29).

Ketvirtoji Gavėnios kelio stotis – viena nuostabiausių vietų, aprašo-mų Evangelijose. Tai nuo gimimo aklo žmogaus susitikimas su Jėzumi, nuo kurio prisilietimo aklašis praregėjo. Žavi dvasinis aklojo augimas: fariziejų kamantinėjamas, jis iš pradžių atsakė nežinaš, kur yra jį pagy-dęs žmogus, vėliau jau ryžtingai taria: „Jis pranašas“ (Jn 9,17), o dar kartą sutikęs Jėzų išpažino jį kaip Dievo Sūnų ir „parpuolęs pagarbino jį“ (Jn 9,38). Taip yra ir su mūsų tikėjimu. Iš pradžių, kai Jėzus paliečia širdį, mes nežinome, neatpažįstame To, kuris suteikia dvasios nušvitimą. Ta-čiau, kaip pavasarį gamta atbunda naujam gyvenimui, vis ryškiau ir skais-čiau šviečia saulė, taip ir tikinčiojo širdyje ima liepsnoti noras vis labiau pažinti Tą, kuris sukūrė nuostabų gamtos grožį, padovanojo gyvenimą ir teikia tiek daug džiaugsmo bei laimės.

Penktoji gavėnios kelio stotis – Lozorius kapas. Čia Betanijos gy-ventojo buvo leista išvysti stebuklą stebuklą – keturias dienas kapo rūsyje išgulėjusio, mirties šešėlio paliesto, jau dvokiančio Lozoriuso pri-kėlimą. Visi, regėjęsiję šį stebuklą, įtikėjo Jėzumi ir Jo žodžiais: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, – nors ir numirtų, bus gyvas“ (Jn 11,25). Lozoriuso mirtis ir jo prikėlimas iš mirusių po keturių dienų yra preliudija į Kristaus būsimą kanciją ir mirtį bei Jo Prisikėlimą po trijų dienų.

Pagaliau paskutinioji stotis – Verbų sekmadienio iškilmė. Didingą, nors ir ant asilo, Jėzaus įžengimą į Jeruzalę pasitiko tūkstantinė minia ir skandavo: „Osana Dovydo Sūnui! Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!“ (Mt 21,9). Šią savaitę įžengėme į Kristaus Kancijos kelią. Jėzus, Judo išduotas, patyrė žiauriausią ir gėdingiausią egzekuciją. Ta pati mi-nia, religinių vadovų sukurstyta, negailestingai šaukė: „Šalin, šalin! Ant

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

kryžiaus jį!“ (Jn 19,15). Dažnai Kristaus sekėjams tenka eiti prieš srovę, susidurti su priešiška nusiteikusia negailestinga minia, tačiau juos visada sustiprina nuo Kryžiaus trykstanti begalinė Kristaus meilė.

Dievo Sūnaus žemiškasis gyvenimas baigėsi tragiškai – ant Kryžiaus, tarp dviejų nusikaltėlių. Ar galite išivaizduoti, koks didžiulis nusivylimas apėmė mokinius? Juk jie

paliko viską: namus, šeimas, darbą, ir nusekė paskui Jėzų. Jie įtikėjo, kad Jėzus yra lauktasis Mesijas: Jis tai įrodė daugybe būdų. Bet štai jo nėra. Jis, kaip ir milijonai kitų, paguldytas kapo rūsyje, be to, žiauriausiu būdu nukankintas ir kaip nusikaltėlis prikaltas prie kryžiaus. Sukrėsti ir nusivylę, iš baimės būti suimtais pasislėpę mokiniai svarstė, ką daryti, kaip toliau gyventi. Pirmoji žinia, kurią atnešė Marija Magdaliėtė, kad „mačiusi Viešpatį“ (Jn 20,18), jų nenudžiugino: jie pamanė moterį iš skausmo išprotėjus. Bet štai Jėzus pasirodo Petriui, dviem mokiniams, keliaujantiems į Emausą, pagaliau ir visiems Vienuolikai. Prisikėlęs Kristus atvėrė apaštalams akis, širdis ir protą: jie prisiminė viską, ką Jėzus jiems kalbėjo. Jie įgavo drąsos ir ryžto, pradėjo skelbti Kristaus mokslą ir liudyti Jo Prisikėlimą visoje Jeruzalėje ir už jos ribų. Apaštalų atsimaitymas, jų praragėjimas yra akivaizdus įrodymas, kad Kristus tikrai prisikėlė. Jis gyvas, ir visi, kas trokšta bendrytės su Juo, išgyvena tai realybėje. Dar vienas Kristaus Prisikėlimo liudytojas yra apaštalas Paulius, kuris buvo aršus krikščionių persekiotojas. Po susitikimo su Kristumi, Jo šviesos apakintas, o po to praragėjęs, tapo uoliu Evangelijos skelbėju pagonims. Kristaus Prisikėlimas iškilmingai švenčiamas beveik 2000 metų visose pasaulio šalyse. Net tolimiausiuose Ry-

tų valstybėse, Afrikos kampeliuose, kur vyruoja budizmas, islamizmas, induizmas ir kitos religijos, yra krikščioniškų bendrijų, katalikų bažnyčių, kuriuose meldžiasi stebėtina daug jaunimo.

Laukdami Kristaus Prisikėlimo šventės paklauskime savęs: „Ar Šventų Velykų rytą mano širdyje suskambės Prisikėlimo džiaugsmingas „Aleliuja!““, ar aš vis dar stovėsiu nusiminęs prie tuščios kapo duobės ir nežinosiu, ką pasirinkti, kur pasukti?“ Priešingai nei Kristaus tuščias kapas, kuris simbolizuoja pergalę, džiaugsmą, teikia viltį naujam gyvenimui, žmogaus sieloje atsivėrusi tuštuma neišvengiamai veda į pražūtį.

Mūsų begalinis rūpestis savo materialia gerove verčia skubėti, blaškytis, tampame abejin-

gi šalia esantiems, paversdami juos tarsi tuščia vieta gyvenime. Neatsimenu, kur skaičiau istoriją apie berniuką, kuris pakeliui į mokyklą mirė geltonajame autobusiuke. Direktoriaus paprasė lydėjusį vaikų mokytoją pranešti apie tai tėvams. „Kodėl man?“ – nustebė mokytojas. „Atvirai sakant, aš to vaiko visai nepažinojau, bet apklausos anketoje jis pažymėjo jus kaip mėgstamiausią mokytoją.“ – atsakė direktorius. Mokytojas dar labiau nustebė, nes tas berniukas per dvejus metus nepratarė jam nė vieno žodžio. Buvo uždaras, tylus, sėdėjo vienas ir niekas su juo nebendravo. Ar žinoma, kiek šiandien yra tokių berniukų, mergaičių, apskritai žmonių – tuščių vietų?! Tokių, kurie nežino, kur jiems dėtis, ką jie turi veikti. Kas padės jiems pakilti iš vienatvės, nevilties, nusiminimo duobės? Tuščias Kristaus kapo rūsys įpareigoja mus padėti nuritinti skausmo akmenį nuo kiekvienos širdies ir padėti joms prisikelti kartu su Prisikėlusiu Kristumi. Taip pat prisimenu vieną epizodą iš Gėtės „Fausto“.

Faustas, netvarkingai praleidęs gyvenimą, sulaukęs senatvės, nebemato nieko gero, šviesaus. Jis ima į rankas nuodų taurę, kelia prie lūpų ir nori užbaigti gyvenimą, bet štai pasigirsta Velykų varpų gaudesys, kuris skelbia Kristaus Prisikėlimą, pasigirsta procesijos giesmė „Linksmas diena mums nušvito“. Fausto ranka sudreba, nusvyra žemyn, taurė iškrenta iš rankų, nuodai išsilieja – Velykų Prisikėlimo varpai, giesmės aidas pažadina jį naujam gyvenimui!

Linkiu ir Jums, kad džiaugsmingas Prisikėlimo „Aleliuja“ gražintų prarastą viltį, sužadintų norą pakilti naujam gyvenimui, brandintų jūsų širdyse gražiausius jausmus, kurie skatintų kovoti su mirties kultūros apraiškomis ir skleistų gyvybės kultūrą. Linkiu, kad visada būtumėte už gyvybę, už šviesą, už meilę, už tiesą ir už gerį.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Mūsų bendruomenę pasiekė prelato kun. Edmundo Putrimo sveikinimo laiškas, skirtas 2011 m. balandžio 26 d.:

Gerb. mons. Vytautai Grigaravičiau, Garbė Jėzui Kristui!

Nuoširdžiai sveikinu Jus, Prisikėlimo parapijos tarybą bei visus parapijiečius, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimo šventėje. Šiemet Velykų iškilmes švenčiame minėdami Lietuvoje paskelbtus Dievo Gailestingumo metus. Tegul Šv. Velykų palaima stiprina visus šios parapijos bendruomenės narius bei jų šeimų artimuosius.

Džiugu, kad šiandieną J.E. arkivyskupas Tamkevičius pašventins šios Parapijos bažnyčiai iš Amerikos pervežtą dailininko Kašubos „Prisikėlimo Kristaus“ statulą, kuri papuoš

centrinę bažnyčios dalį. Ši skulptūra daugelį metų puošė bei maldai kvietė vienuolių Pasionistų koplyčią Konektikuto valstijoje.

Labai prasminga ir malonu, kad ir kitų tautų tikintieji bei bendruomenės įvertina mūsų lietuvių dailininkų meną ir lietuvių religingumą bei pamaldumą, kuris liudijamas ir religiniame mene.

2009 metų rugsėjo mėn. J.E. Arkivyskupui Sigitui Tamkevičiui S.J. teko perskaityti straipsnį Čikagos lietuvių dienraštyje „Draugas“ apie Kašubos „Prisikėlimo“ statulos nežinomą tolimesnę likimą. Vienuoliams Pasionistams persikėlus į kitą vienuolyną, statula buvo perkelta į sandėlį planuojant ateityje ją parduoti. Arkivyskupas paragino mane surasti statulos savininką ir sutarti, kad ši statula išliktų lietuvių nuosavybė bei būtų perkelta į Prisikėlimo parapijos šventovę Kaune.

Susisiekęs su Pasionistų vienuolyno provincijolu sužinojau, kad jis mielai sutiktų statu-

lą perduoti šiai Prisikėlimo šventovei. Teko ieškoti sandėlio savininko, kuris gyvena Teksas valstijoje. Susisiekius su juo, pradėjome derinti planus dėl statulos pervežimo į Kauną. Įvyko konstruktyvus bendradarbiavimas tarp Prisikėlimo parapijos klebono, tarybos, sandėlio administracijos ir New Yorke esančios Lietuvių Katalikų Religinės Šalpos.

Šiandieną visi kartu liudijame, kad būtent toks turėjo būti šios statulos likimas – kad šioje visos tautos Prisikėlimą ženklinančioje Kauno arkivyskupijos šventovėje ji didingai ir iškilmingai bylotų Dievo artumą, Jo gailestingumą bei pergalę prieš blogį ir nuodėmę.

Kasdien čia šioje šventovėje vietoje prisiminime vienas kitą maldoje, kad Prisikėlusio Kristaus vilties ir džiaugsmo palaima lydėtų visą lietuvių tautą.

*Pagarbiai Kristuje,
Prel. E. J. Putrimas*

Birutė Vasylienė, Dalia Starkutė

Gavėnios rekolekcijos mūsų parapijoje

Balandžio 8 d., penktadienį, mūsų bažnyčioje prasidėjo trijų dienų rekolekcijos, kurioms vadovauti šiais metais maloniai sutiko Marijos radijo direktorius teol. dr. kun. Kęstutis Kėvalas.

17.15 val. gana gausus būrys parapijiečių, vadovaujamas vikaro Nerijaus Šmerausko, ėjo Kryžiaus kelią apmąstydami už mūsų kenčiančio Išganytojo paskutinius žingsnius į Golgotą. 18

val., giedant Šv. Dvasios himną, aukoti šv. Mišias išėjo trys kunigai – teol. dr. Kęstutis Kėvalas, kan. dr. Robertas Pukenis ir alt. jub. Vaclovas Aleksandravičius.

Rekolekcijų vadovas teol. dr. kun. Kęstutis Kėvalas homiliją pradėjo komentuodamas skaitinį iš Išminties knygos (Išm 2, 1.12-22) apie visuomenės nesuprastą ir niekinamą dorą, tei-

singą, mylintį Dievą žmogų, kuris lieka ištikimas išbandymuose. Šiame skaitinyje išvelgiamas Jėzų, kuris atlaiko pagundas, nes turi dvasinius ginklus. Tas pats vyksta šiandien ir mūsų gyvenime. Todėl mums reikia dvasinių ginklų, kad išlaikytume gyvenimo bandymus, sutvirtintume tikėjimą, taptume tikrais krikščionimis. Bažnyčia stiprina savo vaikus, mokydama krikš-

čioniškai gyventi. Popiežius Benediktas XVI ypač pabrėžė maldos – gyvybės ar mirties klausimo – reikšmę žmogaus gyvenimui. Be maldos ir gerų darbų tikėjimas yra pasmerktas. Jei turime tikėjimą, privalome praktikuoti meilę.

Kun. K. Kėvalas pabrėžė, kad Gavėnios rekolekcijos skirtos sustiprinti mūsų krikščioniškos dvasios pamatus, paruošti savo sielas Velykoms. Jis su komentarais pateikė Belgijos kardinolo G. Danelso 10 patarimų, kaip stiprinti krikščionišką dvasią. Štai jos: 1) *kasdienė, nors ir trumputė, malda ryte ir vakare*, 2) *Evangelijos skaitymas ir apmąstymas (kelių sakinių kasdien)*, 3) *aukoti stokojantiems, pasidalyti pertekliumi*, 4) *kasdien padaryti gerą darbą*, 5) *nukęsti įžeidimus, neatsakyti tuo pačiu*, 6) *vietoj televizijos laidų, geriau paskaityti knygą ar pasikalbėti su namiškiais*, 7) *pakilti nuo stalo neprivalgius*, 8) *atleisti kitiems*, 9) *aplankyti savo seniai žadėtus draugus*, 10) *nepasiduoti išlaidavimui*.

Homilijų rekolekcijų vadovas baigė kviesdamas Gavėnios metu prisitaikyti sau nors vieną iš šių patarimų.

ANTROJI REKOLEKCIJŲ DIENA, balandžio 9 d.

18 val. šv. Mišias aukojo rekolekcijų vadovas teol. dr. kun. Kęstutis Kėvalas. Jam koncelebravo kan. bažn. ir civ. teisės dr., italų teisės dr. teol. lic. Robertas Pukenis ir alt. jub. Vaclovas Aleksandravičius.

Per homilijų rekolekcijų vadovas kalbėjo apie tai, kaip išgyventi Dievo artumą. Jis pateikė 10 Dievo patirčių.

Pirmoji patirtis – tai malda, kuri gali būti žodinė (kai patys meldžiamės), mąstymo (kai mąstome kaip Marija, viską įsidėmėdami ir išgyvendami širdyje), kontempliuodami (kai nurimstame, būname tyloje ir klausome, ką Dievas kalba mums). Tikiu, nes meldžiuosi.

Antroji patirtis įgyjama per Bažnyčioje švenčiamą Eucharistiją, sakramentus. Būdami bažnyčioje kartu išgyvename slėpinį, o sakramentai – tai ypatingas Dievo prisilietimas.

Trečioji patirtis ateina per Dievo laiško – Šv. Rašto – skaitymą, įsigilinant, jį lėtai skaitant, pasimeldžiant. Pavyzdžiui, skaitydami apie Lozorius prikėlimą galime prašyti: „Viešpatie, prikelt ir mane iš numirusių!“ Kai kurie žmonės dvasia yra mirę, nors kūnu gyvena.

Ketvirtoji patirtis gaunama per bendrystę su žmogumi, kai sugebame susitaikyti, susikalbėti. Tada pajaučiame gėrį, o per tai – ir Dievą. Didžiausia kančia yra vienatvė.

Penktoji patirtis įgyjama per įveiktą prieštaravimą savyje, jei pavyksta laimėti kovą, pvz., su nuodėme, blogiu. Atsilaukius prieš pagundą, ateina ramybė. Prisiminkime, kai Jėzus atsilaukė prieš velnio gundymus dykumoje, tada prie Jo prisiarтино angelai ir Jam tarnavo.

Šeštoji patirtis ateina per požiūrį į kitus žmones. Galime į žmones žiūrėti kaip į brolius, seseris. Spinduliuojant palankumą kitam, blyksniuose visada pamatai Jėzų.

Septintoji patirtis įgyjama per ypatingus gyvenimo momentus, dažniausiai per kančią. Ar ne todėl Jėzus paaukojo save kančiai ir mirčiai, kad labiau patrauktų žmones?

Aštuonji patirtis ateina per savęs dovanojimą kitiems: per gerą darbą be atlygio, materialią paramą arba paprasčiausiai per dovanotą šypseną.

Devintoji patirtis – tai atrasti savyje jė-

gų, kai, atrodo, nieko jau neįmanoma padaryti. Dažniausiai gyvenime būna taip: kiek tu man duodi, tiek aš tau duosiu.. Tačiau kai kitam duodu daug daugiau negu galiu, tada prasideda Dievo veikimas. Prisiminkime našlės skatiką.

Dešimtoji patirtis – tai vizijos, regėjimai. Manoma, kad V.A. Mocartas, būdamas labai jaunas, sukūrė „Requiem“ po susitikimo su nepažįstamuoju, kuris davęs jam užsakymą. Kas buvo tas nepažįstamas, neaišku.

Baigdamas homiliją kunigas palinkėjo kiekvienam išgyventi Dievo artumą per savo asmeninę patirtį.

TREČIOJI REKOLEKCIJŲ DIENA, balandžio 10 d.

8 val. šv. Mišias aukojo rekolekcijų vadovas teol. dr. kun. Kęstutis Kėvalas. Homiliją kunigas pradėjo atkreipdamas dėmesį į tai, kad Jėzus, kaip ir mes būdamas žmogus, perėjo žemiškojo gyvenimo kelią priimdamas visas patirtis: skausmą dėl netekties (draugo Lozorius mirtį), kančią ir kt. Jėzus liudija tiesą, kurią kiekvienas žmogus priima ant savo pečių: gyvenimas yra sunkus. Kai šią tiesą priimame ir suprantame, tai ji nebėra tokia baisi, pvz., mes bijome mirties, nes nepriimame tiesos, kad visi mirsime, tarsi gyvenime amžinai. Atrodo, gyventi turėtų būti lengva, bet visą laiką susiduriame su aibe problemų. Tačiau jų egzistavimas taip pat turi prasmę. Žymus filosofas Karlas Jungas pasakė: „Jei nepriimu kentėjimų, tada kaip pakaitalas ateina neurozė“. Priimti nelengva, tačiau priėmimas turi tam tikrą vertę.

Kunigas pateikė keturis patarimus, kurie padeda spręsti problemas.

Pirmas patarimas – atidėtas malonumas. Dažniausiai atidedame tam tikrus sprendimus, pvz., „ai, padarysiu rytoj“. Atidėliojimas – tai laiko nevertinimas. Pasiziūrėkime, kaip valgo me tortą: vieni pradeda nuo viršaus, kiti valgo per visą gabalą. Pradedantieji nuo viršaus paprastai į pirmą vietą iškelia malonumą, t.y. pirmą daro tai, kas malonu, po to, kas nemalonu, neįdomu, sunku. Reikia viską daryti kartu, dar

geriau – pradėti nuo sunkumų.

Antras patarimas – priimti atsakomybę. Dažniausiai mąstoma: tegul daro kiti, tie, kurie valdžioje, kurie tiesiogiai atsakingi, kurie aktyvūs. Svarbu keisti tokį mąstymą. Aš irgi esu atsakingas už tai, kas vyksta mano aplinkoje. Pavyzdžiui, dažnai kritikuojama Bažnyčia: tas negerai arba anas blogai daro. Ateik, prisidėk, mažiau kalbėk, o pasijusk atsakingu!

Trečias patarimas – būti ištikimam tiesai. Daugelis stebi, laukia, ką daro kiti. Prisitaikymas – tai chameleoniška pažiūra. Krikščionis turi būti kieto veido ir karštos širdies. Svarbiausia, kad būtų pusiausyva. Vienuolių išmintis: darbas – malda – poilsis.

Ketvirtas patarimas – nelakstyti laukais, plevėsuojant plaukais, viską paleidžiant vėjais.

Skaitydami Lozorius istoriją, matome, kaip Jėzus sprendžia problemą. Jis pirmiausia klausia Mortos: „Ar tu tiki?“ Tik išgirdęs teigiamą atsakymą eina prie kapo. Atkreipkime dėmesį, kad Jėzus prieš darydamas stebuklą visada klausia: „Ar tiki?“ Jei taip, tai pradeda spręsti problemą. Ir mes turime nuolat savęs klausti: „Ar tikiu, kad Dievas gali man padėti?“ Iš kur Jėzus turėjo tokį pasitikėjimą savimi? Kaip Jis, būdamas žmogus, ištvėrė visus išbandymus? Pirmiausia Jis išlaikė pastovų ryšį su Tėvu: ryte ar vėlai vakare Jį mokiniai rasdavo besimeldžiantį, prieš darydamas stebuklą Jis kreipdavo žvilgsnį į dangiškąjį Tėvą. Antra, savęs dovanojimas kitiems. Jėzus galutinai dovanoja save ant kryžiaus dėl žmonijos išganymo. Kai mes atiduodame visas problemas Dievui, viskas tarsi savaime išsprendžia.

Baigdamas kunigas palinkėjo priimti gyvenimą tokį, koks jis yra, nuolat išlaikyti žvilgsnį į Jėzų, ieškoti Dievo valios ir ją vykdyti, nenusivilti, praktikuoti savęs atidavimą, ugdytis meileje. Pasakojimas apie Lozorius prikėlimą iš numirusių parodo, kad Dievui nieko nėra neįmanomo. Todėl būkime atviri Dievo veikimui (nors iki galo ir visko nesuprantame), ir savo gyvenime sulauksime malonių siurprizų.

9.30 val. šv. Mišias aukojo kan. dr. kun. Robertas Pukenis, o homiliją sakė rekolekcijų vadovas teol. dr. kun. Kęstutis Kėvalas.

Kunigas pamokslą pradėjo žodžiais, kad šios dienos Evangelijos skaitiniuose yra daug temų, kurių viena – Dievo garbinimas. Antrajame skaitinyje girdėjome: „Kas gyvena kūniškai, negali patikti Dievui. Jūs nesate kūniški, bet dvasiški, jei tik Dievo Dvasia gyvena jumyse“ (Rom 8, 8-9). Kaip atskirti, ar Dievo Dvasia gyvena mumyse? Apaštalas Paulius sako, kad tai pažinsime iš darbo vaisių. Kokie tie vaisiai? Laiške galatams Paulius rašo: „Dvasios vaisiai yra meilė, džiaugsmas, taika, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimybė, romumas, susivaldymas. <...> Jei gyvename Dvasia, tai ir elkimės pagal Dvasią“ (Gal 5, 22-23.25). Jei teiksime pirmenybę dvasiniam gyvenimui, galime pasiekti Dievo garbinimo aukštumą. Jėzus taip pat prieš padarydamas stebuklą garbino Dievą: „Tėve, dėkoju tau, kad mane išklausei. Aš žinojau, kad visuomet mane išklausei. Tačiau tai sakau dėl čia esančiųjų, kad jie įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs“ (Jn 11,41-42). Dievo garbinimo malda parodo, kaip mes atsiduodame Dievui. Atsiduoti trukdo baimė, nepasitikėjimas, abe-

Nukelta iš 4 p.

Atkelia iš 3 p.

jonė, o svarbiausia – žmogaus puikybė. Ar galiu pasitikėti Dievu, kurio nematau, kaip galiu atsiduoti tam, kurio negaliu pačiuipinėti? Atsakymas vienas – per meilę gyvenimui, žmonėms pažįstu Dievą ir Jo meilę. Dievas mus myli kiekvieną akimirka. Jis viską atleidžia, yra kantrus, ištikimas savo pažadams. Šios dienos Evangelija apie Lozorius prikėlimą iš numirusių kalba mums, kaip Dievas mus myli. Jėzus atėjimas prie Lozorius kapo, jo prikėlimas rodo, kas mūsų laukia ateityje.

Kodėl mums sunku atsiduoti Dievui? Pirmiausia to neleidžia daryti mūsų puikybė. Juk ir pirmieji tėvai pasidavė gundymui tapti dievais. Mes linkę viską imti į savo rankas, norime būti kaip Dievas, tačiau tai neįmanoma, todėl prasideda nerimas, nuolatinis susierzinimas, nepasitenkinimas. Visa tai neišvengiamai sukelia stresą. Kai suprantame, kad mano gyvenimas yra Dievo dovana, kai suvokiame, kad už tai turime Jam visiškai atsiduoti, tik tada mums apsigyvena Šventoji Dvasia, kuri padeda pasitikėti, paklusti Dievo valiai. Prisiminkime šv. Juozapą, Švč. Dievo Motiną Mariją, kurie nesvarstė, kas, kodėl, kaip, o tiesiog pakluso, atsidavė ir vykdė jiems skirtą Dievo planą. Atsidavimas Dievui pasireiškia per kantrybę, laukimą. Jei greitai užsiplieskiu, išreiškiu nepasitenkinimą, dar neinu teisingu keliu. Geriausias atsidavimo Dievui pavyzdys – Jėzus, kuris Alyvų sode prieš kančią meldėsi: „Tėve, jei nori, atimk šią taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia! (Lk 22, 42) Taip ir mes turėtume melstis: „Tėve, jei ši liga, ši nelaimė, ši kančia yra reikalinga, tegul būna Tavo valia, o ne mano!“

Atsiduoti Dievo valiai yra sunku, tačiau, jei ne Dievui atsiduodi, atsiduodi kam nors kitam – žmogui, pinigams, nuodėmei. Jei nori išsivaduoti nuo įvairių priklausomybių, kurios tave žlugdo, turi atsiduoti Dievo vaiko gyvenimui. Tai nereiškia nieko neveikti, bet save įgailinti veikti pagal Dievo planą. Laiške filipiečiams apaštalas Paulius rašo: „Aš viską galiu tame, kuris mane stiprina (Fil 4, 13). Štai kuo turime vadovautis! Pats Paulius Jėzus buvo parbloktas pakeliui į Damaską, ir tik tada Dievas perkeitė žmogžudį į ištikimą tarną. Išpėju, jei norite gyventi atsidadę Dievui, būsite bandomi, kartais teks daryti tai, kas, jūsų manymu, neįmanoma. Visada sakykite: „Viešpatie, aš esu visas/a Tavo“. Jei mirties valandą pavyks ištarti šią frazę, įvyks mūsų Viešpaties garbinimo, atsidavimo Jam kulminacija.

11 val. šv. Mišias aukoję klebonas mons. Vytautas Grigaravičius. Rekrekcijų vadovas homilijoje atkreipė dėmesį į Evangelijoje aprašytos istorijos stebuklą, kuris yra visų Jėzus atliktų stebuklų kulminacija. Šis stebuklas nukreipia į šv. Velykas. Jėzus taria žodžius: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, – nors ir numirtų, bus gyvas“ (Jn 11,25). Išivaizduokite, ką reiškia mūsų tikėjimas. Yra dalykų, kuriuos aš nešuoši per mirties vartus. Šis pasakojimas apie tai, kaip Jėzus tikrina savo draugų tikėjimą. Jis klausia seserų: „Ar tai tiki?“ (Jn 11, 26). Ar tiki, kad aš esu tas, kuris

gali prikelti iš numirusių? „Taip, Viešpatie! Aš tikiu, jog tu Mesijas, Dievo Sūnus“ (Jn 11,27).

Kokį tikėjimą gali turėti žmogus? Per krikštą gauname tikėjimo sėklą, bet su ja gali atsitikti taip, kaip kalbėjo Jėzus viename palyginime apie sėjąją. „Jam sėjant, vieni grūdai nukrito pakelėje <...>, kiti nukrito ant uolų, <...> dar kiti nukrito tarp erškėčių <...>, kiti nukrito į gerą žemę ir išaugę davė šimteriopą derlių“ (Lk 8, 5-8). Jei tikėjimo neugdysime, nelavinsime, galime jį prarasti.

Rekrekcijų vadovas pateikė patarimų, kaip išsaugoti, išlavinti, išsiugdyti tikėjimą.

Pirma – tai reguliari malda. Jėzus davė tokios maldos pavyzdį.

Antra, turėti dvasios tėvą, naudotis Sutaukinimo sakramentais. Šiuo metu labai populiaros įvairios maldos grupės, rekrekcijos. Visa tai, be abejo, stiprina tikėjimą.

Trečia, nuolat tikrinti įpročius. Greitai priprantama prie blogų įpročių – prie rūkymo, alkoholio, narkotikų. Dažnas sako: „Žinau, kad blogai darau, bet neturiu jėgų atsisakyti.“

Kvirta, ugdyti dvasines vertybes. Jei jų neugdau, atprantu nuo maldos, nuo šventadienio šventimo, nuo Bažnyčios, ir mano tikėjimas pamažu numiršta.

Penka, ne taip svarbu, kaip pradeda, bet kaip užbaigiama.

Šešta, reikia mokytis į save žiūrėti su šypsena, lengva ironija. Paprastai manome, kad esame tobuli, ir visi turi žiūrėti į mane, imti pavyzdį. Atsargiai! Tai pirmas žingsnis į puikybę.

Septinta, nebausti savęs už praeitį. Dažnai kaltiname save dėl netinkamo veiksmo ir nuolat kamuojamės mintimi, kad Dievas tikrai neatleis.

Aštunta, žvelgti į savo darbus kaip į tikėjimo misijos vykdymą, o ne kaip į prievolę, lažą.

Devinta, į visus žiūrėti geranoriškai. Darbais prisidėti prie šeimos, Bažnyčios, bendruomenės stiprinimo. Nekaltinti, o pačiam veikti.

Dešimta, vertinti kitus Dievo šviesoje. Sakysite, jog tai neįmanoma? Viskas įmanoma, nes taip sakė Kristus.

Dar keletas patarimų, kad neišbarstyume tikėjimo. Daug svarbiau, kaip gyvenu, kokį pavyzdį rodau kaip krikščionis, ką Kristus atlieka per mane, o ne ką aš darau. Daug svarbiau gyventi kartu su visais, o ne atsiskyrus; dirbti drauge negu vienam stengtis atlikti visus darbus; užsiimti keliais darbais, o ne stengtis bet kaip atlikti daugelį, svarbiau atvirumas visumai negu susitelkimas į vieną sritį, daug svarbiau ryšys su Dievu negu socialiniai patarnavimai. Jei atliksime tik tai, kas privaloma, nesistengsime, teisingamiesi, kad viskas su manimi tvarkoje, elgsimės fariziejiškai. Jei turėsime tikėjimo jėgą, per mus Kristus darys stebuklingus darbus. Tegu šis Kristus noras tampa mūsų noru!

12.30 val. šv. Mišioms vadovavo kun. Nerijus Šmerauskas.

Šios Mišios skirtos vaikams, todėl rekrekcijų vadovas pirmiausiai kreipėsi į juos: „Brangūs vaikai ir tėveliai! Išgirdome tris skaitinius: iš Ezekielio knygos, iš apaštalo Pauliaus laiško romiečiams ir iš Evangelijos pagal Joną.

Jie visi yra Dievo laiškas žmogui. Mes mėgstame gauti laiškus. Kai pašto dėžutėje randame laišką, mus apima džiaugsmas, kad kažkas prisiminė, kažkam parūpome.“ Dievo laiškas ateina kasdien. Tai Dievo kalbėjimas man. Jūs galite protestuoti, kad Šv. Rašte rašoma apie kitą kraštą, senus laikus, nepažįstamus žmones. Tačiau tai aktualu ir šiandien. Ezekielio knygos ištraukoje girdėjome Viešpaties žodžius: „Aš atversiu kapus ir iškelsiu jus, mano tauta, iš kapų“ (Ez 37,12). Mus mirtis gąsdina. Kol esame jauni, ji atrodo toli, dar ne tokia baisi, tačiau senstant vis labiau ją jauti. Dievas guodžia nemirtingumu, tačiau žmogus turi gyventi taip, kad galėtų sakyti turįs amžinybę. Kyla klausimas: „Kas eina į amžinybę, juk kūnas lieka čia, žemėje? Per mirties vartus kaurai pereina mano meilė Dievui, artimui, mano geri darbai kitiems, mano malonumas, tamavimas, Dievo valios vykdymas.“

Kunigas Kęstutis vėl priminė Jėzus padarytą stebuklą ir iškėlė klausimą: „Kodėl stebuklai nevyksta dabar?“ Atrodo, dėl to kaltas mūsų netikėjimas. Mes netikime, kad gali vykti tokie stebuklai, ir jie nevyksta. Daugelis šiandien dejuoja, murma, kad nieko gero nėra Lietuvoje, kad viskas blogai. Tačiau taip nėra. Statistikos duomenys rodo, kad pagal dirbančiųjų atlyginimus Lietuva yra pasaulio šalių pirmajame dešimtuke. Jei žvelgsime į Lietuvą visais požiūriais, jos vardą tarp 157 valstybių rasime pirmajame trečdalyje. Netikėjimas paralyžiuoja ne tik vieną žmogų, bet ir kitus, esančius šalia jo. Jei aš sakau: „Viskas gerai, ponai, gyvenimas gražus!“, aplinkiniai palaikys mane išgėrusiu, prisiryjusi narkotikų arba dar blogiau... Šiandien turėti viltį nemadinga. Mes, krikščionys, esame įpareigoti neprarasti vilties, bet dalytis ja su kitais. Mūsų tauta yra Dievo prikelta iš tamsos. Prieš 20 metų čia įvyko stebuklas, ir mes turime džiaugtis, tą džiaugsmą palaikyti ir skleisti kitiems. „Ar tiki?“ – klausia Jėzus kiekvieno mūsų. Galime atsakyti „taip“ arba „ne“. Jei tiki, pradeda dėtis nuostabūs dalykai, galime išvysti panašų stebuklą, kokį patyrė Morta su Marija.

Jėzus dažnai paverstas rūpintojėliu: „Vaje, ką man daryti su tais žmonėmis?“ Kai ateisime prie Dangaus vartų ir sakysime, kad daug kentėjome, Jis paklaus: „Ar dėl mano kaltės?“ Yra žmonių, kurie yra gyvi, vaikšto, kažką veikia, bet atrodo tarsi mirę, nes juose nėra dvasios, įkvėpimo. Apaštalas Paulius laiške romiečiams rašė, kad, jei neturite dvasios ir įkvėpimo, esate mirę. Iš kur gali būti dvasia, jei neuždegi Jėzui žalios šviesos, neleidži Jam apsigyventi savo širdyje, neleidži būti prikeliama iš sąstingio, iš mirties. Tegu Evangelijos skaitymas bus įkvėpimas tikėjimui, vilčiai, meilei, gyvenimui ir Dievui.

Greitai prabėgė Gavėnios susikaupimo dienoms mūsų parapijoje. Ypač esame dėkingi rekrekcijų vadovui teol. dr. kun. Kęstučiui Kėvalui už dvasią stiprinančias ir atgaivinančias mintis, už tikėjimo pamokas ir gausius naudingus patarimus, kurie, tikimės, padės mūsų bendruomenės nariams ne tik nauja dvasia sutikti džiaugsmingą Prisikėlimo šventę, bet ir brandins tikėjimą, suteiks jėgų savo gyvenimu liudyti Kristų.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis